

Ebben a sorozatban Az Oltáriszentségben köztünk lakó Jézus Krisztus jelenlétéről, annak megnyilvánulásáról kívánunk sokoldalúan elmélkedni, illetve Egyházunk alap tanítását szeretnénk áttekinteni.

Ahogy annak idején Árpád-házi királyfiaink, királylányaink evangelizálták Európát, úgy ez ma is a magyarságra váró feladat, ahogy Michael August Blume pápai nuncius ezt ki is fejtette: „Magyarországnak szerepe, feladata van Európa újraevangelizálásában. Tanúságot kell tennünk a keresztény szeretet és az Eucharisztia bensőséges kapcsolatáról” (Magyar Kurir, 2019.09.13.)

Magyarságunk és katolikus hitünk szoros összefüggésben állnak, azok együttes védelméért mindent meg kell tennünk. Ez Istentől rendelt küldetésünk! A Magyarok Nagyasszonya, örökös Királynőnk legyen védelmezőnk és segítőnk, ezen küldetésünk teljesítésében!

AZ EUCHARISZTIKUS VILÁGKONGRESSZUSRA KÉSZÜLVE

A SZENTMISE ÁLDOZAT

7

A SZENTMISE
ÁLDOZAT

A Szentmise áldozat

A kereszttáldozat és a szentmise kapcsolata

Tudjuk, hogy ahhoz, hogy áldozat lehessen, áldozati célt szolgáló áldozati lelkület, áldozati tárgy, áldozati cselekmény és áldozatot bemutató személyiség kell. Most az következne, hogy a legszentebb áldozatot, tehát a szentmiseáldozatot annak benső tartalma és lényege szerint ismerjük meg. Hogy ezt megtehessük, tisztába kell hozni magunkkal azt az igazságot, hogy a kereszttáldozat és a szentmiseáldozat közt igen szoros, igen bensőséges, megbonthatatlan kapcsolat van.

Miről van szó? Arról, hogy Krisztus Urunk kereszttáldozata és a szentmiseáldozat közt, tehát a Kálvárián valamikor régen lefolyt véres áldozat és az oltárainkon a világon szerte-széjjel minden templomban bemutatott szentmiseáldozat, azaz vérontás nélküli áldozat közt eszmei és lényegi kapcsolat van. Ezt így formulázhatnám, a tételt így jelenthetném ki: *a szentmiseáldozat Krisztus Urunk kereszttáldozatából gondolatban és lényegben, felfogásban és tényleges valóságban el nem választható*. Ezen az állítmányon van a hangsúly: „el nem választható”. Az összes szentmiseáldozatoknak szavakban kifejezhetetlen értéke, fönsége, nagysága, szépsége mind ezen alapul, mind ezen épül föl; ez a kulcsa, ez a nyitja minden áldozatnak. Ha Krisztus Urunk nem vérzik, ha Krisztus Urunk nem szenved, ha Krisztus Urunk nem hal meg a kereszten, akkor nincs, nem lehet, elképzelhetetlen az utána jövő kornak, századoknak, évezredeknek a szentmiseáldozata. A katolikus Anyaszentegyház nagy és hivatott tanítója, aki a mi hitünk tanait újból rendezte, a tanítások épületét újjáalakította, restaurálta, nem úgy, hogy a régit ledöntötte volna, nem is úgy, hogy a régiből valamit kiszírt, kiemelt volna, hanem úgy, hogy a fogalmakat, az ismereteket, a valóságot szóval, kifejezéssel teljesebben eszünkhöz, szívünkhöz közelebb hozta, ezt a tételt így fejezte ki: „*egy és kizárólagos az újszövetség örök áldozata*”.

Jól megérteni: egy és kizárólagos az újszövetség örök áldozatában: a keresztáldozat! Ez az egyetlen, ez a kizárólagos!

A szentmiseáldozat teljesen azonos a keresztáldozattal. – Miért? Mert a kettőnek, tehát Krisztus véres keresztáldozatának és a szentmiseáldozatnak egy és ugyanaz az áldozati tárgya, egy és ugyanaz az áldozatot bemutató törvényes személyisége: Krisztus, az ember, a szenvedésképes ember, az emberi természetben megszenvedett, magát feláldozott istenember, emberi természete szerint vérző, szenvedő Krisztus. A tridenti szent zsinat döntéseiben ez így nyer kifejezést: egy és ugyanaz az áldozat, annak a tárgya, ugyanaz annak a bemutató személye – most a papság –, amely magát feláldozta volt, csak az áldozat módja más.

Hogy ezt a súlyos és nagy kijelentést megérthessük, hogy az újszövetségben nem lehet, nem szabad, képtelenség, abszurdum egyéb áldozatok után szaladgálni, egyéb áldozatok után szimatolni, egyéb áldozatokat kitalálni próbálni, ennek a tételnek a megvilágítása céljából szükséges még egyszer valamennyiünknek az eszébe, értelmébe, emlékezetébe beleverni, belekalapálni, pörölyverésekkel beleütni, beleszorítani, hogy nincs más áldozat az újszövetségben, csak Krisztus keresztáldozata, amely egyetlen, páratlan és nagyszerű imádása az örök Istennek, amely egyetlen és páratlan megváltási tény a Krisztus részéről az ő embertestvéreiért, amely egyetlen és páratlan, felülmúlhatatlan és meghaladhatatlan, abszolút tökéletes és teljes áldozat.

Még mindig nem értjük?

Nézzetek meg minden egyes oltárt, amelyen szentmisét bemutatnak. Felmagasodik rajta a keresztnek a jele, a feszületnek a jele. Miért? Figyelmeztetőül, oktatóul, emlékeztetőül, magyarázóul, hogy nincs más áldozat az újszövetségben, mint a Krisztus áldozata. Ami utána következik: a szentmiseáldozat, a sok, a tömérdek, ezzel az eggyel (így mondanám): kapcsolatban – ha szabad ezt a kifejezést használnom –, mint annak az uszálya, az csak a gyümölcse ennek, mert ha nem ment volna sorrendben előzetesen a keresztáldozat, nem következhetnék utána sorrendileg a temérdek, sok, idők végéig bemutatott szentmiseáldozat. *A szentmiseáldozat gyümölcse a*

keresztáldozatnak, amely keresztáldozat a bemutató kiontott véreből sarjad és serked, mint az a sok, utóbb következő áldozat, amelyekhez mi hozzákötjük a lelkünket, a szívünket, az eszünket és azt hisszük, hogy Krisztussal én is, te is, valamennyien áldozatot mutatunk be Istennek. De ha a keresztáldozat nem töri meg az utat Istenhez, ha a keresztáldozat nem szakítja szét az egek kárpitját, az embernek nincs érdemleges áldozata egy se, aminthogy az ószövetségi áldozatoknak is csak annyiban volt imádó, hódolati jellegük, a bűnért, bocsánatért bemutatott áldozatoknak engesztelő jellegük, ha elkövetkezett időrendben utóbb, ami elkövetkezendő volt, az az egyetlen áldozat, amelynek ezek csak úttörői, típusai, rámutatói voltak. És a szentmise áldozat – mondja a tridenti szent zsinat – azonos ezzel.

Miért? – Mert a szentmiseáldozat tárgya ugyanaz az ember, Krisztus Jézus, aki a kereszten magát felajánlotta.

Ezt nekem tehát bizonyítanom kell. Nincs jogom hozzá, hogy innen a szószékről nagyhangú kijelentéseket tegyek, amelyeket nektek tényként el kell fogadnotok; de a bizonyítás nagyon egyszerű.

Én beszélek itt a szentmiseáldozatról. Beszélek tehát a szentmiseáldozat első bemutatásáról, az utolsó vacsoráról, arról a szentség-szerzési aktusról, amelyet Krisztus Urunk végrehajtott és amelyiket Ő bevezetett a világba, a létbe, a mi életünkbe is ezzel a kijelentéssel, ezzel a parancsszóval, ezzel a hatalmat adó utasítással: „Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre!” (Lk 22,19)

Ezen az utolsó vacsorán Jézus odaadta a testét és a véré, amely testről azt mondja: ezt pedig meg fogják törni, és amely vérről azt mondja: ki fogják ontani érettetek. – *És ez a megtört test és ez a kiontott vér kizárólag az egyetlen áldozat az újszövetségben.*

Nekünk szükségképen keresnünk kell, hol törték meg ezt a testet, hol ontották ki ezt a vért?

Elő azzal a memóriával, az emlékezetünkkel, a tudományunkkal, amelyet mi Krisztusról szereztünk! Mit tudunk?

Azt tudjuk, hogy egyszer, mindössze egyetlen egyszer, az utolsó vacsorát követő napon törték meg ezt a testet és ontották ki ezt a vért!

Hol? Mikor?

A Kálvárián Krisztus Urunk keresztáldozatában!

Van tehát gondolkodástani és történelmi kapcsolat az utolsó vacsorán történt rendelkezés, utalás, rámutatás, kijelentés, igazmondás, Krisztus igazmondása és a Kálváriának vérontástól párolgó, az Úr testét megtörő és szent vérét elpárologtató történelmi tény között?

Nem kell tovább magyaráznom, hogy van!

Krisztus megmondja magáról, hogy neki van emberi teste a kenyér és bor színe alatt is. Ezt a testet, amelyet Ő most itt visel, azonosítja azzal a testtel, amellyel Ő a tanítványoknak újszövetségi áldozat címén hatalmat adott, a következő napon – miként Ő maga mondotta – megtörik és ezt a vért kiontják.

Azt hiszem logikailag a bizonyítás teljesen világos, áttörhetetlen, megközelíthetetlen. A két áldozat azonosítását a tridenti szent zsinat is hangoztatja, és előtte Krisztus Urunk halála óta az összkatolicizmus, helyesebben az összkereszténység mindig és mindenkor hirdette, vallotta, érezte, hogy a két áldozat teljesen azonos, mondanám, hogy egy.

Mi következik most ebből? – Ebből az következik, hogy az oltárainkon a felajánláskor felmutatott, az Úrnak felajánlott kenyér és a bor a tárgyai a szentmiseáldozatnak. A fölajánlásban másodlagosnak szánt áldozati adományok a kenyér és a bor, azért, hogy ezekben elsődlegesen adva legyen Krisztus teste és vére, ahogyan Ő azt akarja, ahogyan Ő azt rendelte, ahogyan annak a törvényszerűséget Ő megállapította.

Nekünk tehát keresnünk kell az áldozatot bemutató személyt is. Nyilvánvaló, hogy az áldozatbemutatáshoz áldozatbemutatóra is szükség van. – Ki a keresztáldozat bemutatója? – Azt hiszem, hogy sem Pilátus uraimék, sem Annások, sem Kaifások, sem hóhérok, sem lándzsások, sem az ácsok, sem a szegelő, kalapáló emberek, hanem az, aki, miként a bárány, úgy ment a vesztőhelyre, aki önmagát adta oda, minek előtte előző estén hangoztatta volt, hogy elégséges volna egy akarati tény, elégséges volna egy szempillantása a mennyei Atyának és 12 légió angyal szállna le védelmére; az isteni hatalomnak egy szikrája, egy parányi szilánkja elég volna, hogy ezt az egész tobzódó, gyilkoló, verekedő és gyűlölködő társaságot térdrekényszerítse, és

megsemmisítse bennük a nagy lendületet. Krisztus maga mutatja be áldozatul magát, szabad akaratából, önként, félreállítva minden egyéb kátszólagos emberi hatalmat. Ő feláldozta magát azzal a csodálatos alázatossággal, azzal a hűséggel és szeretettel, amellyel az isteni örök akaratnak engedelmeskedett.

Nos, meg kell keresnünk a szentmiseáldozatban is ugyanezt az áldozatbemutatót! Ha megvan, jöjjön az áldozat; ha nincs meg, kárbaveszett minden erőnk. – Keressük hát meg!

Krisztus a szentmiseáldozatban szereplő kenyérről azt mondta: ez az én testem és ez az én vérem, ezt én értetek, nektek ételül, italul adom a bűnök bocsánatára ezt cselekedjétek az én emlékezetemre. – Az áldozati cselekmény benső lényege az, hogy nekem hatalmam, nekem akaratom van és én cselekszem. És amikor az a temérdek pap, az apostoloktól kezdve mindezekig a világtörténelem útján ugyanezeket cselekszi, mint amiket Krisztus tett az utolsó vacsorán, amikor áldozatbemutatónak odaült az utolsó vacsora asztalához, az a sok ember hajtogathatná e szavakat: „Ez az én testem, ez az én vérem”, permutálhatná, kombinálhatná, variálhatná, harsoghatná, susoghatná őket, szellemeskedve fölöttük, poézissel írhatna róluk; ha nem nyilatkozik meg bennük a Krisztus akarata és hatalma, az áldozatot bemutató Krisztusnak cselekvése, hát a mi hókusz-pókuszaink során nagyra nőhetnénk, magasra tornász hatnánk föl magunkat, de nincs szentmiseáldozat. Nincs szentmiseáldozat annak a Krisztusnak a ténykedése nélkül, akinek mi mind csak a szolgálói vagyunk, akinek mi csak – ahogy a tridenti zsinat kifejezi – csak közvetítői vagyunk, kisugárzói, kilövellői vagyunk.

Szentmisét csinálni, Testvéreim, Krisztus nélkül, az ő akarata nélkül, az ő hatalma nélkül, az ő ténykedése nélkül nem lehet. Következésképpen a szentmiseáldozatban ugyanaz a Krisztus működik, cselekszik, tevékenykedik, aki a kereszt oltárán magát vére ontásával Istennek áldozatul felajánlotta.

És ebben az utolsó kijelentésben, tényben van megadva a cáfolat azokra az okvetetlenkedésekre, amelyekkel, Szent Pálnak a zsidókhoz írt levelére való hivatkozással szeretnék a mi szentmiseáldozat-

tunkra, az eucharisztikus áldozatra ráütni a bélyeget, hogy az volta-képen retroaktív valami, egy visszanyúló cselekménysorozat (mert hiszen Szent Pál az efezusbeliekhez írt levelében annyira kihangsúlyozta azt, hogy egy és kizárólagos áldozat a keresztáldozat), mondom: meg akarják bélyegezni a szentmisét azzal, hogy már az ószövetségben voltak azok az előképes áldozatok, amelyeket Szent Pál annyira kitörölt, kisémmizett a zsidóknak lelkében, és ilyen lenne szerintük a szentmiseáldozat is, amely megint homályt, árnyékot borítana a Krisztus egyetlen és örök áldozatára.

Nem, nem! Nem, nem! Ha az a szentmiseáldozat azonos a keresztáldozattal, és ha a keresztáldozatnak a tárgya ugyanaz, mint a szentmiseáldozaté, és a bemutatója ennek az áldozatnak ugyanaz, mint a keresztáldozat bemutatója, akkor a szentmiseáldozat nem hogy árnyékot borít a Krisztus örök és egyetlen és kizárólagos áldozatára, a keresztáldozatra, hanem rámutat, rá utal egy istentiszteleti tényként és szertartásanilag, ábrázolólag is, és effektíve is tényleg, valóban, kifejezőleg arra a keresztáldozatra, amely olyan messze van tőlünk, de amelynek hatásait érezzük magunkon, létünkön, lényünkön; annak a visszaidézése, annak a rögzítése, annak a meghirdetett örök formának az állandósítása az a szentmiseáldozat, amelyhez mi éppen azért jövünk és járulunk akkora tisztelettel és akkora bizalommal, akkora hálával és akkora szeretettel, mert a szentmiseáldozatban kiemelkedik a feszület, az a kereszt, amelyen a világnak a megváltása történt. Íme, elmondtam, amit el akartam mondani. Szeretném hinni, hogy jól megértettétek. Adj a Isten, hogy úgy legyen. Ámen.

Krisztus önátadó szándéka a szentmisében

Megbeszéléseink során eljutottunk addig, hogy a keresztáldozat és a szentmiseáldozat azonosak, mégpedig az áldozati tárgy, Jézus Krisztus, és az áldozati bemutató, ugyancsak Jézus Krisztus révén. Ezt leszögeztük, ezt mint igazságot magunkba kell vésnünk.

Egy következő lépés ezen azonosság ellenére is az a megállapítás, hogy a szentmiseáldozat fajlag különböző és viszonylagosan független a keresztáldozattól. De mint ilyen sem értéktelen és nem is fölös-

leges valami. A trienti szent zsinatra való hivatkozásból emlékezünk, hogy a két áldozatban azonos az áldozati tárgy és azonos az áldozati személy; azonban az áldozás módjára nézve mégis fönnáll a kettő között egy különbség. Ebben a különböző áldozási módban megkülönböztetünk elsődleges és másodlagos fogalmakat. A rend kedvéért természetes, hogy mi az elsődlegeseket tárgyaljuk előbb.

Jézus Krisztus, aki a keresztfán magát vérét ontva fölládozta Istennek, a szentmisében ugyanezt cselekszi, anélkül azonban, hogy vérét ontaná.

Minden szón hangsúly van, minden egyes kijelentést meg kell figyelni, mert különben zavar támad bennünk.

A szentmiseáldozat épúgy nincsen vér híján, mint ahogyan véres áldozat a keresztáldozat is.

Mit jelent ez, hogy nincs vér nélküli áldozat?

Azt jelenti, hogy a szentmisében ugyanaz az áldozat tárgy, vagyis aki magát fölládozza, az Emberkrisztus, az egész ember, tehát a teste és vére is. Következik ebből, hogy a szentmiseáldozat nem vér nélküli áldozat, mint azt tökéletlenül és ügyetlenül sokan mondják, megírják imakönyvekben és elhangzik még sebtiben siettében szószéken is. Vigyázni jól! A szentmise nem vér nélküli áldozat, hanem *vérontás nélküli* áldozat, tudniillik ugyanaz a Krisztus, aki magát a szentmisében fölládozza, nem azonos módon áldozta fel magát a kereszten. A kereszten kiontotta vérét, a szentmisében a szentségnek titokzatos módján műveli ugyanazt, vagyis nem ismétlődik meg a szentmisében a zsidók, a papi fejedelmek és püspökök istentelen gonosztette. A szentmisében Krisztus nem hal meg újra. A kereszten fizikailag meghalt, kiszenvedett, a szentmisében viszont titokzatos módon ismétli meg az Ő feláldozását. Nem fizikai halál ez, nem elpusztulás ez, hanem szentségi titokzatos fölládozás, amellyel magát Istennek odaadja.

De a lényegesebb különbség az áldozatok azonosságára ellenére is nem ebben van, hanem abban, hogy Krisztus a szentmisében egy egészen különleges áldozati szándéknak a hangját üti meg.

Egy egészen különleges áldozati szándék valósul meg, lép ki, vetítődik ki a szentmiseáldozatból. Értsük meg jól, amit mondok. – Nem

tartalmilag más ez az áldozati szándék, mert hiszen az egyikben is, a másikban is ugyanaz a Krisztus áldozza fel önmagát. De a keresztáldozatban Krisztus közvetlen ajánlotta föl és adta oda magát áldozatul az ő mennyei Atyjának – minden szón hangsúly van – a világ váltságáért közvetlen megváltásul az egész emberiségért, a szentmiseáldozatban pedig odaadja magát az Egyháznak.

Vajon miért? Miben csúcsosodik ki ez az önátadó szándék? Vajon miért?

Azért, hogy az Egyház ne üres kézzel jelenjék meg Isten színe előtt, midőn a hívek – az áldozatról már előzetesen kialakult ismeretünk szerint – az áldozati önátadás kötelezettségével akarnak Isten elé járulni. Nos hát, hogy az Egyház, amikor odavezeti az ő gyermekeit, ne üres kézzel álljon oda és merő följajló szándékkal, hanem az önátadó készség mellé legyen még valamije, sőt nem valamije, hanem sokja és nagyja és gazdagja és értékeese és mindennél értékesebbje. Hogy az emberiség, az Egyház, az önmagukat átadni óhajtó emberek közössége az ő vezérüknek, az ő fejüknek tökéletes önátadásával egészítsék ki a maguk tökéletlen önátadását; vagyis ahol én törpe vagyok minden nagy szándékom mellett is, és ahol én senki vagyok és süket vagyok, és hangtalan vagyok és néma vagyok és rongyos vagyok és koldus vagyok, akarok, de nem tudok... tehát amikor az ember néma, hangtalan, amikor tökéletlen, ügyefogyott, akkor ez az ember, aki az Egyháznak a közösségébe, egységébe tartozik, ennek a Krisztusnak az önátadó tökéletes szándékával egészítse meg, fokozza föl, merítse ki a maga semmitmondóságát, és ennek a mi vezérünknek a tökéletes önátadásában egyetlen nagy áldozati lánggá nőjje ki magát mindaz a szándék, és mindaz a készség, ami, bennünk az önátadásból megvan, amit mi szeretnénk, de nem tudunk, amire mi egymagunkban képtelenek vagyunk.

Krisztus Urunk, amint ezt Izaiás prófétának idevonatkozó szavaiból olvassuk (a szavak így hangzanak: „A sajtót egyedül tapostam és a nemzetekből – értsd: emberekből – senki sem volt velem” (Iz 63,2), Krisztus Urunk a maga nagy áldozatát a szentáldozatot, solo, egymaga végezte; senki nem volt mellette. Akik mellette álltak, körülötte áll-

tak, akár bámészkodtak, akár valami rokonszenvvel viseltettek iránta, akár ellenségei voltak, mindezek Tőle elvonatkozott és Tőle hihetetlen messzeségben hátramaradt igénytelen emberek voltak. Krisztus Urunk egymaga hajtotta végre e nagyszerű, e fönséges áldozatot. A szentmisében az Egyház papjainak a kezébe adja magát, hogy az ő közvetítésükkel – az Egyház Krisztussal megfejelve – az emberek, lelkek, hívek, az Egyházhoz muszájból csatlakozottak az Istennek tökéletes, hibánélküli, hiánytalan áldozatot tudjanak bemutatni.

A keresztén Krisztusnak az egész szent emberisége, csodálatos, általunk elképzelhetetlen lelke, mint egyetlen láng lobogott föl az Isten trónja elé; a szentmiseáldozatban a mellé az egyetlen láng mellé sorakozik föl a többi, ebbe az egy lángtengerbe beleveti magát a többi, és a szentmiseáldozatban Krisztus egyedül, de mégis közvetítőkkal szólal meg az önátadás hódolatával Isten előtt. Egyedül, mert az ő hangja dominál, mert a vezérszólam az övé, de a többi mind csatlakozik hozzá.

Ezt a csodálatos és nagyszerű, érthetetlenül fönséges gyöngédséget és egyben éppolyan fönséges istentiszteleti áldozati tényt az Atya iránt Krisztus Urunk az utolsó vacsorán, annak alkalmával fejezte ki, juttatta érvényre a mi számunkra érthető és fölfogható módon, amikor azt mondotta: Ez az én testem, amely érettetek adatik áldozatul, ez az én vérem, amely érettetek kiontatik (v.ö. 1Kor 11,24 és Mt 26,28), hozzátett egy rendkívül fontos, ki nem radírozható és soha el nem felejthető mondatot: „Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre”. (1Kor 11,24)

Mi történt ebben a mondatban, amelynek előzményei szent testére való utalás, szent vérere való utalás, áldozatként? Mi történik ezzel a mondatlal: „Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre”? Megtörténik, végbemegy, a kezdetét veszi az, hogy Krisztus Urunk nemcsak az eucharisztikus szentség megalapításakor lehelte bele az ő lelkét, az áldozatnak a lelkét, az utolsó vacsorán, az Ő utolsó vacsoráján és a mi első vacsoránkon az első szentmisének a tényébe, hanem attól kezdve, az „ezt cselekedjétek az én emlékezetemre” szavakkal bevezetett, megindított nagy áramlásban minden egyes szentmisébe

belekeveri ezt az ő áldozati szándékát, amely bennünket ragad és visz Isten felé. Belekeveri mindazt, ami által minden egyes szentmise Krisztus és a lelkek együttes nagy önátadó feláldozásának a tényévé, valóságává válik.

Testvéreim! Így kell a szentmisére nézni; nem úgy, hogy abba engem beleneveltek; nem úgy, hogy ezt egy katechisztikus formában belémszajkóztatták; nem úgy, hogy ez tradíció városban, faluban, községben; nem úgy, hogy ez nekem szokásommá vált, és ha én nem hallgatok szentmisét, akkor üresek a hétköznapjaim; nem úgy, hogy az ünnepemből hiányzik a hangulat, ha nem hallgatok szentmisét; nem úgy, nem úgy! Hanem úgy, hogy a szentmise tesz engemet Krisztusnak keresztáldozati szándéka révén abba az önátadó hódolatba, amellyel én, függvény, Istennek, az én Uramnak tartozom; úgy, hogy a szentmise tesz engem megnyilatkozóképpé, tesz engem olyanná, aki az Istennek oda tudom adni magamat akkor, amikor gondolom, hogy odaadom magamat. Az én önátadó szándékomat, amely többlet, amely szükségérzet, amely hangulat, amely törvény él bennem az én lelkem mélyén. Mindez összefüggőleg, megnyilatkozásképpen. Ezt, ezt kovácsolja össze egy valósággá – mondanám, hogy valamiféle hasonlattal tudjam ezt magyarázni.

A krisztusi szándék, az a különös áldozati szándék, amely a szentmise nyomán kicsattan az üdvözítőnek a lelkéből, az a bizonyos cement, az a habarcs, az az összetartó erő, azok a sarokvasak, keretek, amelyek nélkül az embernek az Istent imádó és hódoló, önátadó szándéka egyébként szertehullana. Hogy egy hasonlattal éljek: egy hadsereg, amelyben vannak egyének, amelyben vannak csapattestek, kommandó nélkül, terv nélkül, stratégiai szándék nélkül, haditerv nélkül és azt a haditervet megvalósítani akaró és képes lelkes eszmei szándék nélkül, semmit sem ér. Jelent egy sakktablát, amelyen fekete és fehérre mázolt különféle kis bábuk egy-egy sort fogláló keretbe vannak fölállítva. Jelent egy sokaságot, vagy keveset, jelent bizonyos ötleteket erő nélkül, kifejezés nélkül, valóságot vér és erő nélkül.

Mi tehát tudjuk a szentmiséről, hogy azonos Krisztus Urunknak a keresztáldozatával, mert azonos benne az áldozati tárgy: Krisz-

tus embertestével és vérével; azonos benne az áldozatbemutató: Krisztus Jézus, az Istenember testével és vérével. Mégis ebben a szentmisében nekem embernek, azon a szentmisén jelenlevőnek, abban résztkérvőnek és résztvevőnek és abban résztadónak, sajátmagam önátadását beleömlesztőnek, hát nekem tudnom kell, hogy mozog egy nagyszerű, egy fölséges, egy utolérhetetlen külön áldozati szándék. Krisztus lehetővé teszi nekem a szentmiseáldozatban, hogy az én Istennek hódoló, Istent imádó, Istentől kérő és könyörgő, önátadó szándékom kitelítődjék; hogy az ne maradjon egy szilánk, ne maradjon egy morzsa, ne maradjon egy parány, mégha az Anyaszentegyház keretein belül nyilvános is, ez az én önátadó szándékom. Az Egyház is semmi Krisztus nélkül! Az Egyház nagy, Istent imádó akarata is semmi volna a nélkül az önátadó Krisztus nélkül, aki jön és ráönt egy csöpp vért az ő szentséges véréből az én önátadó, Istennek hódoló szándékomra és ezáltal lesz abból egy hatalmas, felhők kárpitjain áthatoló hang, amelyre az Úristen azt mondja: Kedvem telik benne, örömöm telik bennetek, az áldozatot elfogadom!

A lecke nem könnyű: gondolkozó fejbe kell fogadni, gondolkozó emlékezetbe kell zárni! Azt hiszem, hogy akik az ígét hallgatták, így fogadják, így zárják értelmességükbe és így értékelik tovább, ezentúl sokkalta jobban a szentmisét, mint értékelték eddig, mert érzik a Krisztus nagyszerű áldozatával a maguk cseppségét, a maguk igénytelenségét, a maguk semmiségét Istennek tetszővé felolvasztó lehetet. Ámen.

A szentmise megváltó áldozat

A múlt alkalommal egy, a keresztáldozat és a szentmiseáldozat közötti különbségről, egy viszonylagos függetlenségről volt szó. Megállapítottuk, hogy ez a különbség, ez a viszonylagos függetlenség lehet (és van is) elsődleges és lehet (és van is) másodlagos. Az elsődleges különbségeket öt csoportba osztottuk. Az egyik megalapozó különbség az volt, hogy a keresztáldozat véráldozat, a szentmiseáldozat, bár vele azonos, mégis vérontás nélküli áldozat. További elsődleges különbség gyanánt állapítottuk meg azt, hogy a szentmiseáldozatban

Tartalom

Bevezetés	3
A Szentmise áldozat.	5
<i>A keresztáldozat és a szentmise kapcsolata</i>	5
<i>Krisztus önátadó szándéka a szentmisében</i>	10
<i>A szentmise megváltó áldozat</i>	15
<i>A szentmise cselekményének lényege az átváltozás</i>	22
<i>A szentmise áldozati cselekményének kiegészítő része az</i> <i>áldozás</i>	28
<i>A szentmiseáldozat megígérése.</i>	36
<i>A szentmiseáldozat megvalósítása</i>	41
<i>A szentséges lakoma intézményesítése</i>	47
<i>Az ősök bizonyága az Eucharisztia mellett</i>	53
<i>Az ész bizonyága az Eucharisztia mellett</i>	59
Égi tanítás.	65
<i>Ti is világra hozzátok Fiamat</i>	65
<i>Jézus az Oltáriszentségben</i>	66
<i>Egy új haláltusa órája</i>	68
<i>Mindvégig szerette őket.</i>	69
Tanúságtételek	72
<i>GPS</i>	72
<i>A szabadító erő</i>	75
<i>A Szentostya búzából készül</i>	78